

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Γενικές πληροφορίες – Πού βρίσκομαι:

Ονομάζομαι Ροβήρος Άνθρωπος και είμαι ιδιοκτήτης σουπέρ μάρκετ. Αυτή είναι η κύρια ιδιότητά μου ή, τέλος πάντων, γι' αυτό θέλω να με θυμούνται οι επόμενες γενιές μετά το θάνατό μου. Ζω σε αυτό το νησί εδώ και τρία περίπου χρόνια, και, χωρίς δεύτερη σκέψη, πρέπει να ξέρετε ότι αυτά ήταν και τα πιο ευτυχημένα χρόνια της ζωής μου. Λέω «σε αυτό το νησί» γιατί δεν ξέρω πού ακριβώς βρίσκομαι, σύμφωνα όμως με τους υπολογισμούς μου πρόκειται μάλλον για μια βραχονησίδα νότια των νησιών Γκίλμπερτ της Μικρονησίας. Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι οι περισσότεροι από σας που διαβάζετε τώρα την ιστορία μου δεν έχετε ιδέα γι' αυτή τη μυστηριώδη περιοχή του πλανήτη, αλλά δεν χρειάζεται να νιώθετε άβολα,

μιας που κάποιοι συνάδελφοί μου στο Χάμιλτον δεν γνώριζαν καν τον πληθυσμό της Αυστραλίας ή ότι στα μικροσκοπικά νησάκια Μοάλα φυτρώνουν οι νοστιμότερες καρύδες στον πλανήτη. Γεννήθηκα στο Γουέλινγκτον της Νέας Ζηλανδίας πριν από τριάντα εφτά χρόνια, όπου έζησα μέχρι να βγάλω το σχολείο, ώσπου ο πατέρας μου βρήκε μια δουλειά σε ένα βρωμερό μεσιτικό γραφείο στο Χάμιλτον, μια φιλήσυχη πόλη στο βόρειο τμήμα της χώρας. Εκεί έζησα μέχρι τη μέρα που ξεκίνησα για το ταξίδι στη Νέα Γουινέα, το ταξίδι που, στην πράξη, έμεινε μισό και τελικά άλλαξε όλη τη ροή της ζωής μου. Η Νέα Ζηλανδία είναι όμορφη, αλλά ξεκομμένη και τελείως απομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο. Από πολύ μικρός ονειρευόμουν να το σκάσω στην Ευρώπη ή έστω σε κάποια από τις ανεπτυγμένες οικονομικά χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας. Μέχρι και την ώρα του ναυαγίου πάντως δεν τα είχα καταφέρει. Ζούσα σε ένα συμπαθητικό διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης και εργαζόμουν ως μέλος της συντακτικής ομάδας του περίφημου φοιτητικού περιοδικού *Νέξους* – μια δουλειά αρκετά ενδιαφέρουσα, η οποία ωστόσο δεν είχε δαμάσει τα όνειρά μου για μια διαφορετική καριέρα με υψηλότερες αποδοχές. Με το μισθό του περιοδικού κατάφερα απλώς να πληρώνω το νοίκι του

διαμερίσματός μου και να πίνω ασταμάτητα μπίρες στην παμπ «Τα 48 Λιοντάρια», περικυκλωμένος από ανθρώπους που είχαν αποδεχτεί τη μοίρα τους και μάλιστα έδειχναν ευχαριστημένοι και ασφαλείς, ζώντας σε αυτούς τους ρυθμούς, δηλαδή δουλειά, άφθονο αλκοόλ και ποδόσφαιρο τα Σαββατοκύριακα.

Πάντως όση όρεξη και αν είχα να δραπετεύσω σε ένα άλλο μέρος του κόσμου, αυτή η αποστολή θα ήταν από μόνη της πολύ δύσκολη αν δεν είχε συμβεί αυτό που συνέβη, που όσο και αν στους περισσότερους σίγουρα θα ακουστεί ως καταστροφή, στη δική μου περίπτωση αποτέλεσε αδιαμφισβήτητη ευλογία.

Ας μη βιαστούμε όμως, μια περιπέτεια που ξεδιπλώνεται μπροστά στους αναγνώστες με περιττή βιασύνη αδειάζει από τους χυμούς της, χάνει τέλος πάντων την ουσία της, και δεν θα 'θελα σε καμία περίπτωση να συμβεί αυτό με τη δική μου ιστορία. Έτσι λοιπόν θα ήθελα να μιλήσω πρώτα για κάτι άλλο, συγκεκριμένα για το δέντρο Πόνγκα Μαμάκου, εκείνο το είδος τεράστιας φτέρης που έχει στην κυριολεξία κατακλύσει το πίσω μέρος του νησιού, πιστοποιώντας από την άλλη ότι δεν έχω απομακρυνθεί και τόσο από τις θάλασσες της Νέας Ζηλανδίας, αφού αυτό το δέντρο με το όνομα στη γλώσσα των Μαορί συναντάται σε αυτά τα συγκεκριμένα μήκη

και πλάτη. Όταν έφτασα εδώ, θυμάμαι ότι στη θέα των δέντρων άφησα έναν αναστεναγμό ανακούφισης, τουλάχιστον θα είχα δροσιά και πυκνή βλάστηση γύρω μου· όμως αργότερα, μέχρι ακόμα και σήμερα, τα πολλά Πόνγκα μου διατάραξαν το νευρικό σύστημα και επιπλέον μου κρύβουν τη θέα προς τη δύση, γεγονός απαράδεκτο και κατακριτέο. Για να γίνω σαφέστερος, τα Μαμάκου, ειδικά τα μαύρα, φτάνουν τα είκοσι μέτρα ύψος και δεν σας κρύβω ότι αυτά τα αρχαία δέντρα, των οποίων η ζωή υπολογίζεται σε μερικές εκατοντάδες εκατομμύρια χρόνια, αποτέλεσαν την αποκλειστική τροφή μου για αρκετά μεγάλο διάστημα, από τη μέρα του ναυαγίου και για τους επόμενους δύο τρεις μήνες. Το παράδοξο είναι ότι στην άλλη μισή έκταση, νότια δηλαδή, εκεί που βρίσκεται πλέον το σπίτι μου, δεν φυτρώνει ούτε ένα Μαμάκου· δεν μπορώ να καταλάβω πώς συνέβη αυτό, αφού μου φαίνεται πολύ ύποπτο για να είναι μια απλή σύμπτωση.

Το Χάμιλτον δεν είναι μια πόλη απαίσια, και αν κανείς είναι συμβιβασμένος με την ιδέα ότι ο σκοπός της ζωής είναι να παίζει μπιλιάρδο και να ρουφάει μπίρα μέχρι να εκραγεί ο εγκέφαλός του, τότε σίγουρα βρίσκεται στον παράδεισο. Πάντως η ζωή εκεί ήταν σχετικά αξιοπρεπής. Το ποτάμι, οι χιλιάδες

φοιτητές που δημιουργούσαν πάντα έναν ευχάριστο θόρυβο, οι μεγάλες πλατείες και το στάδιο Γουαϊκάτο, ένα από τα σύμβολα ολόκληρης της χώρας. Βέβαια να πω ότι στο Χάμιλτον ζουν επίσης και διάφοροι ανώμαλοι – πρέπει να ειπωθούν κι αυτά, για να έχετε πληρέστερη εικόνα –, με αποκορύφωμα κάποιον που κυκλοφορεί μέρα νύχτα με ένα μάτσο ωμά κρεμμύδια στην αγκαλιά του τραγουδώντας τον εθνικό ύμνο της Πολυνησίας.

Καταλαβαίνει κανείς λοιπόν ότι δεν θα μπορούσα να αντέξω για πολύ αυτή την κατάσταση, είχα την ανάγκη να ανακτήσω τον έλεγχο της ζωής μου, ο οποίος είχε αλεστεί στο περίεργο μείγμα μιας αστικής συμπαθούς αποχαύνωσης, που με υπνώτιζε κρατώντας με κολλημένο εκεί. Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο και η ανάγκη μέσα μου φούντωνε, αισθανόμουν όπως εκείνα τα άγουρα χωριατόπαιδα που καίγονται από επιθυμίες και πνίγονται στα απωθημένα και όταν βρουν την ευκαιρία, τρέχουν από το χωριό τους προς το ρυθμό και την ταχύτητα μιας πόλης, όπου βρίσκουν επιτέλους την ευτυχία, κι ας μην μπορούν να απαγκιστρωθούν από τη χωριάτικη προφορά τους, που ακούγεται χειρότερη από το να ξύνει κανείς το κεφάλι του σε ένα γέρικο Μαμάκου.

Κι όμως, παραλίγο να μην κάνω ποτέ αυτό το

ταξίδι προς τη Νέα Γουινέα. Ο διευθυντής του περιοδικού πρότεινε σε τρεις από μας να καλύψουμε ένα πολύ σημαντικό θέμα σχετικά με τις φοιτητικές αντιδράσεις μιας ομάδας σπουδαστών Παπούα στο νησί Μοτορίνα. Αυτό δηλαδή ήταν το αρχικό πλάνο, αφού τελικά οι δύο συνάδελφοι που επρόκειτο να ταξιδέψουν μαζί μου αρρώστησαν και την τελευταία στιγμή, αντί η αποστολή να ακυρωθεί, ο διευθυντής αποφάσισε να με στείλει μόνο μου, μιας που το θέμα έπρεπε οπωσδήποτε να παρουσιαστεί εκτενώς από το *Νέξους*. Έτσι κι έγινε. Μάλιστα με έναν τρόπο που θα τον έλεγα παράνομο, αφού δεν πήρα μία από τις πολλές προγραμματισμένες πτήσεις για να πάω, κι αφού αρχικά έφτασα στην Αυστραλία, επιβιβάστηκα σε ένα φορτηγό πλοίο από το βορειότερο κομμάτι της, το λιμάνι της Μπαμάγκας. Δεν θα ήθελα αυτή τη στιγμή να προχωρήσω σε περαιτέρω διευκρινίσεις σχετικά με την περίεργη αυτή απόφαση της διεύθυνσης να με στείλει στη Γουινέα με φορτηγό πλοίο, κυρίως επειδή δεν ξέρω γιατί συνέβη, αλλά επίσης διότι δεν έχει καμία σημασία, όση σημασία έχει δηλαδή η συνέχεια, ότι δηλαδή το εν λόγω πλοίο άρχισε να μπατάρει ενώ βρισκόμασταν ήδη στο μέσον του ωκεανού και λίγο αργότερα βυθίστηκε. Κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου είναι ότι την ώρα του

τραγικού γεγονότος δεν μπορούσα να συγκρατηθώ και είχα ξεκαρδιστεί στα γέλια, τόσο με την αλλόκοτη τύχη μου όσο και με τις τρομαγμένες φάτσες των ναυτικών του πλοίου, που συνειδητοποιούσαν ότι σε λίγο θα γίνονταν το έδεσμα για τα τεράστια ψάρια του Ειρηνικού. Δεν θυμάμαι τίποτα συγκεκριμένο, μόνο ότι το πλοίο άρχισε να τρέμει σαν να γινόταν σεισμός ενώ βρισκόμασταν σε κάποιο ψηλό κτίριο-η θάλασσα δεν είχε κύμα, κάτι δεν πήγαινε καλά με τη μηχανή.

Παρεμπιπτόντως, οι ναυτικοί που απάρτιζαν το πλήρωμα έμοιαζαν με συμμορία μαφιόζων θαλασσόλυκων, όλοι τους με ράμματα στο μέτωπο και την ανάσα τους να βρωμάει φτηνά ποτά, και όση ώρα προλάβαμε να ταξιδέψουμε, σκυλόβριζαν τον πλοιοκτήτη που δεν τους είχε καταβάλει τους μισθούς μηνών και μιλούσαν όλη την ώρα για κάτι αξιοπρεπείς πόρνες από τις Φιλιππίνες. Μαζευτήκαμε όλοι στο πρώτο κατάστρωμα, σταδιακά γέρναμε προς τα δεξιά, μέχρι που ισοπεδωθήκαμε, αγγίξαμε το νερό, ήμασταν λίγοι, καμιά δεκαπενταριά άτομα, χωριστήκαμε σε τρεις βάρκες και πριν βυθιστούμε μαζί με τους τόνους του φορτίου, σκορπιστήκαμε σαν να παίζαμε κάποιο παιχνίδι στη θάλασσα της Αραφούρας, κατάκοποι και απελπισμένοι, θύματα εκείνου

του ανεξιχνίαστου ατυχήματος για το οποίο δεν θυμάμαι τίποτα, παρά μόνο αυτές τις γενικότητες που σας περιγράφω. Κάπου σε εκείνο το σημείο έχασα τις αισθήσεις μου. Ήταν σαν να είχα πεθάνει, θέλω να πω πως όταν πια ξύπνησα στις ακτές του νησιού, η προηγούμενη ζωή μου ήταν μια μακρινή ανάμνηση και το ναυάγιο έμοιαζε ακόμη σαν μια εμπειρία που είχε συμβεί σε κάποιον άλλον άνθρωπο, πριν από πολλά χρόνια. Ανοίγοντας τα μάτια μου, δοκίμασα μια μοναδική αίσθηση ευφορίας, κι αυτό προφανώς σχετιζόταν με την ευχάριστη θερμοκρασία, μιας που ο δροσερός αέρας με ένα σωστά υπολογισμένο κύμα ζέστης μού χάιδευε το πρόσωπο και στην ουσία μου επιβεβαίωσε ότι είμαι ζωντανός. Στο σώμα μου και στο πρόσωπο, ακόμα και πάνω στα χείλη, είχαν κολλήσει φύκια, ωστόσο δεν μου δημιούργησαν δυσάρεσκεια, ήταν μαλακά και ζεστά και επίσης νόστιμα, όπως θα διαπίστωνα αργότερα.

Είχα ξεβραστεί σε μια ακτή. Ναι, σε μια ακτή, αποκλείεται να έκανα λάθος, ακόμα και ένας από τους αλκοολικούς που ξημεροβραδιαζόταν στα «48 Λιοντάρια» θα το καταλάβαινε – πίσω μου ο ωκεανός, μπροστά μου η παραλία και στο βάθος, μέχρι εκεί που τέλος πάντων έφτανε το μάτι μου, πυκνή βλάστηση, θάμνοι και ψηλά δέντρα. Ήμουν ναυα-

γός. Όσο σκληρό κι αν ακούγεται, ποτέ δεν αναρωτήθηκα τι απέγινε το πλήρωμα, έστω αυτοί που βρίσκονταν μαζί μου στη βάρκα, ήταν όμως βέβαιο ότι πάνω σε εκείνο το νησί είχα φτάσει μόνος μου. Η πρώτη μου σκέψη, αφού πρώτα έδωσα μια σπρωξιά με τα γόνατά μου για να βολευτώ καλύτερα σε ένα σημείο όπου η άμμος ήταν πιο μαλακή (χωρίς ακόμη να έχω σηκωθεί, έχοντας αρχικά την επιθυμία να βάλω σε μια στοιχειώδη τάξη τις αισθήσεις μου), ήταν το άρθρο για το *Νέξους*. Από το σημείο που πλέον βρισκόμουν, η πρόσβαση στους φοιτητές Παπούα φαινόταν αδύνατη, τουλάχιστον σύμφωνα με τη διανοητική μου κατάσταση εκείνες τις ώρες. Ο διευθυντής δεν θα καλοδεχόταν την είδηση, μιας που το περιοδικό ξόδεψε τόσα λεφτά για να με στείλει στη Νέα Γουινέα, συνεπώς, υπό κανονικές τουλάχιστον συνθήκες, θα έπρεπε να σκαρφιστώ έναν τρόπο για να διεκπεραιώσω την υποχρέωσή μου.

Σηκώθηκα και έριξα μια ματιά γύρω μου. Εκτός από μια ευχάριστη ζαλάδα, δεν υπήρχε κάποιο σύμπτωμα στο σώμα ή στο μυαλό μου που να με ανησυχεί. Έψαξα για κάποια πληγή, τίποτα, ήμουν καλά, μόνο τα ρούχα μου είχαν σκιστεί, όμως αυτό δεν με απασχόλησε καθόλου εκείνη τη στιγμή. Αφού στάθηκα στα πόδια μου πατώντας με δύναμη στην

άμμο, έκανα το πρώτο βήμα. Η αίσθηση ήταν ευχάριστη. Δεν υπήρχε κάτι τρομακτικό, το βλέμμα μου συναντούσε γαλήνη και ηρεμία, κι αυτή η εικόνα με καθυσύχασε. Έκανα κι ένα δεύτερο βήμα, κι ένα τρίτο, ώσπου τελικά βρέθηκα σε ένα σημείο όπου η άμμος είχε λιγοστεψει και βάδιζα διστακτικά σε στέρεο έδαφος, τα πόδια μου δεν βούλιαζαν πια στους χρυσαφένιους, υγρούς λόφους της όχθης. Το νησί με την πρώτη ματιά δεν φαινόταν μεγάλο, μα ούτε και μικροσκοπικό. Η αίσθηση ότι ήμουν περικυκλωμένος από τα νερά του ωκεανού παραδόξως δεν μου φάνηκε τρομακτική από την πρώτη στιγμή, κάτι που βοήθησε τη γενικότερη ψυχολογία των κινήσεών μου και αργότερα. Ήμουν κατάκοπος. Ο ήλιος έκαιγε πάνω απ' το κεφάλι μου – ήταν μεσημέρι, καταμεσίμερο. Προχώρησα λίγο, φτάνοντας κάτω από τη σκιά ενός χαμηλού σχετικά δέντρου, που βρισκόταν σε μια αραιή δεντροστοιχία ακριβώς βορειοδυτικά όπως έπεφτε το άπειρο ακόμη βλέμμα μου. Κάθισα και ακούμπησα το κεφάλι μου στον κορμό, ήταν μαλακότερος απ' όσο θα περίμενα, ύστερα γλίστρησα προς τα κάτω και αφέθηκα στον ύπνο. Και στ' αλήθεια δεν ξέρω πόσο κοιμήθηκα, γιατί όταν ξύπνησα, ο ήλιος έπεφτε και πάλι με δύναμη πάνω στο κεφάλι μου – είχα απλώς αναπαυτεί μερικές ώρες ή είχα

αποκοιμηθεί μέχρι το επόμενο μεσημέρι, αυτή την απορία δεν την έλυσα ποτέ.

Δεν είχα άλλη επιλογή απ' το να εξερευνήσω το χώρο. Καταρχάς, κάτι που ήδη υπογράμμισα, εφόσον πρόκειται για μια σημαντική λεπτομέρεια, και με γυμνό ακόμα μάτι ήταν προφανές ότι το νησί ήταν κατά κάποιο τρόπο χωρισμένο στα δύο. Στο κομμάτι της παραλίας όπου μπορούσε κανείς να κόβει βόλτες όλη μέρα και μόνο δύο χαμηλοί θάμνοι ή κανένα ορφανό δεντράκι θα του έκοβε τη φόρα, αφού όλο ήταν στρωμένο από άμμο και μαλακό χώμα, και το κομμάτι του δάσους που πνιγόταν στα δέντρα, στις φυλλωσιές και στα αγριόχορτα.

Η εξερεύνησή μου λοιπόν, στο πρώτο του μέρος, ήταν απλή και προφανής. Περπατούσα πάνω κάτω και το μόνο που μπορούσα να διαπιστώσω ήταν μια διακύμανση στη σκληρότητα του εδάφους, επίσης σε μερικά σημεία το χώμα γινόταν κάπως υγρότερο, ενώ αλλού το γυμνό μου πόδι συναντούσε ένα σχεδόν τραχύ και αφιλόξενο γήινο κράσπεδο. Αποφάσισα, για να κρατάω τον εαυτό μου από την αρχή σε ένα υψηλό επίπεδο ενδιαφέροντος και ανυπομονησίας, να φυλάξω την εξερεύνηση της δασώδους περιοχής για την επόμενη μέρα. Εκείνο το απόγευμα, μέχρι να νυχτώσει, περπατούσα ώρες πάνω κάτω, μια προς

τα βορινό κομμάτι, λίγο πριν από την αρχή της βλάστησης, και μια προς την παραλία, στο ύψος δηλαδή που με ξέβρασε το κύμα. Δεν δοκίμασα καμία έκπληξη, αυτό που φαινόταν αυτό ήταν. Η παράκτια γραμμή απλωνόταν μέχρι έναν πολύ όμορφο κόλπο έτσι όπως βάδιζα δεξιά, διασχίζοντας την παραλία απ' άκρη σ' άκρη· εκεί κάθισα για λίγο στα βράχια και πλατσούρισα στα ζεστά νερά. Φορούσα ακόμη ό,τι είχε απομείνει από τα ρούχα μου· αμέσως κατάλαβα ότι αυτό ήταν πλέον γελοίο και τα έβγαλα, ωστόσο δεν τα πέταξα, ίσως μου χρειαζόταν αργότερα το ύφασμα· τα έκανα ένα κουβάρι και συνέχισα τη βόλτα μου κρατώντας τα στο αριστερό μου χέρι. Λίγο πριν βραδιάσει, συνειδητοποίησα ότι δεν είχα φάει τίποτα, κι όμως δεν πεινούσα καθόλου, είχα μόνο την επιθυμία να ξεπλύνω το σώμα μου, να ξαναπέσω στο νερό και να πετάξω απ' το δέρμα μου ό,τι άφησε το όχι και τόσο οδυνηρό ναυάγιο. Αυτό κι έκανα. Επέστρεψα στην μπροστινή ακτή, μπροστινή τουλάχιστον σύμφωνα με τη δική μου εκτίμηση, και βούτηξα στο νερό. Ήταν πολύ ευχάριστη αυτή η αίσθηση, ένα πρωτόγνωρο και καλοδεχούμενο αίσθημα ευφορίας κατέκλυσε το σώμα μου. Βγήκα απ' τη θάλασσα σχεδόν ευτυχισμένος, μόνο τα μαλλιά μου είχαν κολλήσει ενοχλητικά στο μέτωπό μου και

έσταζαν στους ώμους μου· αυτό με ενόχλησε κάπως – χωρίς πιστολάκι δεν ξέρω πώς θα την έβγαζα σε εκείνο το μέρος.

Το βράδυ κάθισα και πάλι κάτω από την ίδια αραιή συστάδα δέντρων – τα οποία, πληροφοριακά να σας πω, είχαν φυτρώσει τόσο παράξενα το ένα δίπλα στο άλλο, χωρίς κανένα άλλο δείγμα χλωρίδας δίπλα τους – και σκεφτόμουν για ώρα. Καταρχάς το μυαλό μου πήγε πάλι στο διευθυντή του περιοδικού. Θα ήταν σίγουρα έξαλλος που είχα εξαφανιστεί, εκτός κι αν κάποιος τον είχε ενημερώσει για το ναυάγιο του φορτηγού πλοίου και ήδη με θεωρούσαν νεκρό στο *Νέξους*. Η πορεία που διέγραφε το πλοίο όφειλε να είναι βορειοδυτική, εγώ βρισκόμουν ασφαλώς βορειοδυτικά – τι θα μπορούσε να έχει προκύψει όση ώρα ήμουν λιπόθυμος και πριν καταλήξω εδώ; Αυτά ήταν τα πρώτα ερωτήματα που, αν και η μοίρα τους ήταν να μείνουν αναπάντητα, ένιωθε υποχρεωμένος να κάνει ένας άνθρωπος με στοιχειώδη αξιοπρέπεια. Λίγο πριν ξανανυστάξω, ήρθε στο μυαλό μου το Χάμιλτον. Σίγουρα εκείνη την ώρα «Τα 48 Λιοντάρια» θα είχαν γεμίσει κόσμο, οι θαμώνες θα αντάλλασσαν εκείνα τα απαίσια αστεία, που όμως έκαναν όλους τους παρευρισκόμενους να ξεκαρδίζονται ρουφώντας τα ποτά τους. Ίσως να είχαν ακούσει για το

ναυάγιο και να έπιναν ένα κρασί στην υγεία μου, ή μάλλον στη μνήμη μου, κάποιιο ίσως να τους προλάβαιναν, «Περιμένετε, ακόμη δεν γνωρίζουμε ακριβώς τι έγινε, ίσως τον βρούνε», επομένως θα συνέχιζαν να πίνουν εκτοξεύοντας τα χειρότερα αστεία που έχουν ποτέ ειπωθεί από ανθρώπινα χείλη, με μεγάλη μάλιστα επιτυχία. Ήταν λίγο αστείο αν το σκεφτόταν κανείς, μια ζωή πάσχισα να βρω τρόπο να αφήσω εκείνη τη μίζερη, συμπαθητική πόλη και να που τελικά τα κατάφερα με αυτό τον απροσδόκητο τρόπο. Με παρόμοιες σκέψεις αποκοιμήθηκα. Είχα ακόμη μεγάλη ανάγκη τον ύπνο, μπορεί σε γενικές γραμμές να αισθανόμουν καλά, αλλά είχα υποστεί αδιανόητη ταλαιπωρία, ένας ναυαγός όφειλε πάνω απ' όλα να σέβεται και να προστατεύει τον εαυτό του· έτσι, αφού πρώτα θυμήθηκα φευγαλέα ένα καταπληκτικό γκολ που πέτυχε πέρσι στο Πρωτάθλημα ο Γκρεγκ Ρόζενταλ, έκλεισα τα μάτια μου, γυμνός και ευτυχισμένος, κάτω από το γεμάτο φεγγάρι που βούλιαζε στα βάθη του Ειρηνικού.

Ξύπνησα και ήθελα πολύ να βρω κάτι να φάω. Δυστυχώς απέκλεισα με την πρώτη τα μπισκοτάκια Τιμ-Γαμ, έπρεπε να σκεφτώ κάτι διαφορετικό. Από την άλλη είχα μια ηθική υποχρέωση να εξερευνήσω το δάσος του νησιού, αλλά εκείνη τη στιγμή προείχε

η τροφή. Έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος να βρίσκω γενικά το φαγητό μου, το νησί ήταν πια το σπίτι μου. Και όπως μπορείτε να καταλάβετε, είχε έρθει η ώρα να μάθω να ανάβω φωτιά μόνος μου, αφού χωρίς φωτιά σύντομα θα έχανα τη μάχη με τη φύση.

Έψαξα να βρω ένα ξερό κομμάτι ξύλου από τα κλαδιά των χαμηλότερων δέντρων. Αν και, όπως ανέφερα ήδη, τα δέντρα ήταν λιγοστά, αυτή ήταν μια πολύ εύκολη υπόθεση· έσπασα ένα κλαδί στα δύο, ήμουν σίγουρος ότι έκανε για τη δουλειά που το ήθελα. Ύστερα πήγα στην παραλία, στον κόλπο από πίσω φύτευαν άφθονα καλάμια, και έκοψα ένα μύτερό, για να μπορέσει να σταθεί στη βάση της εστίας που ήθελα να δημιουργήσω.

Πήρα το κλαδί και το καλάμι, ακούμπησα στο χώμα το ξύλο, αφού το έσπασα σε δύο μικρότερα κομμάτια, και άρχισα να τρίβω το καλάμι πάνω του. Δεν έγινε τίποτα. Κατάλαβα ότι χρειαζόταν να χτίσω μια μικρή φωλιά στον κεντρικό άξονα, ώστε να χρησιμεύσει ως προσάναμμα, αλλιώς δεν θα άλλαζε το παραμικρό. Επέστρεψα στα δέντρα και έκοψα φύλλα, έκοβα τουλάχιστον μία ώρα – μόνο ένας ανόητος θα το έκανε αυτό – κι αφού τελείωσα, τοποθέτησα μικρά ξυλαράκια, σαν ροκανίδια, μαζί με τα φύλλα στη βάση του ξύλου. Εκεί άρχισα πάλι να τρίβω τη

μύτη του μυτερού καλαμιού, που τώρα εφάρμοξε καλύτερα στην ξύλινη βάση του. Ήξερα ότι δεν θα ήταν εύκολο, αλλά ήμουν σίγουρος ότι θα τα κατάφερνα, κι έτσι συνέβη τελικά, αφού κάποια στιγμή είδα ανακουφισμένους τους πρώτους σπινθήρες. Η φωτιά είχε ανάψει, όμως δεν είχα τίποτα ακόμη να ψήσω. Πετάχτηκα μέχρι το απέναντι δέντρο και χτύπησα με τα τρία δάχτυλα το χαμηλότερο μέρος του κορμού, όπως χτυπά κανείς διστακτικά μια πόρτα. Σε μερικά σημεία ο φλοιός ήταν πολύ μαλακός και μύριζε ωραία. Έκοψα δυο τρία φαρδιά κομμάτια και επέστρεψα στην εστία μου. Τα στριφογυρνούσα πάνω απ' τις μικρές φλόγες, σχεδόν κάηκαν τα δάχτυλά μου. Αφού η φλούδα απέκτησε ένα κοκκινόχρυσο χρώμα, προσπάθησα να τη δαγκώσω. Εντάξει, δαγκωνόταν· έκοψα μια μικρή μπουκιά και τότε μια μαλακή, σχεδόν πάνινη κρούστα προσγειώθηκε μέσα στο στόμα μου. Η γεύση ήταν απροσδιόριστη, σαν ένα καμένο, χοντρό χαρτί, ευχάριστο στην πρώτη επαφή με τον ουρανίσκο μου, καθώς η αρχική αίσθηση που υπερίσχυε ήταν εκείνη ενός ψητού φαγητού, αλλά ανυπόφορη αργότερα, όταν ήρθα σε επαφή με το εσωτερικό υλικό της ολοκληρωτικά ξύλινης υψής του.

Δεν μπορούσα να καθυστερήσω περισσότερο την